

Meditacions: 24 de desembre

Reflexió per meditar el 24 de desembre. Els temes proposats són: donar gràcies per l'arribada de Jesús; s'ha manifestat la gràcia de Déu; acaba l'espera.

«BENEÏT sigui el Senyor, Déu d'Israel, ha visitat el seu poble i l'ha redimit» (*Lc 1, 67*). Aquestes són les paraules de Zacaries després de nou mesos sense poder parlar. El seu cant es podria resumir en un: que bo que és Déu! Amb aquest evangeli l'Església vol que acabi el temps d'espera que hem viscut. Aquest sant home no ha percebut aquests mesos

com un càstig. Tot al contrari: està agraït pel que se li ha regalat, per l'oportunitat meravellosa que ha tingut per disposar-se adequadament per allò que anunciarà el seu fill Joan. És un temps semblant a l'Advent que Déu ens ha ofert, una vegada més, a nosaltres. Potser hem aprofitat millor o pitjor aquests dies de preparació. En qualsevol cas, ens farà molt bé donar gràcies a Déu perquè Ell ha treballat a la nostra ànima encara que ens sembli que és una establia humil. Déu ha preparat un lloc molt especial al nostre portal per al seu Fill.

Tal vegada ens passa com potser li va passar a un dels pastors la nit de Nadal: «Una bella llegenda explica que, quan Jesús va néixer, els pastors corrien cap a la gruta portant molts regals. Cadascú portava el que tenia: uns, el fruit de la seva feina, altres, quelcom de valor. Però mentre tots els pastors s'esforçaven, amb

generositat, a portar el millor, n'hi havia un que no tenia res. Era molt pobre, no tenia res per oferir. I mentre els altres competien a presentar els seus regals, ell es mantenia apartat, amb vergonya. En un moment determinat, sant Josep i la Mare de Déu es van veure en dificultat per rebre tots els regals, molts, sobretot Maria, que havia de tenir en braços el Nen Jesús. Aleshores, veient aquell pastor amb les mans buides, li va demanar que s'acostés. I va posar Jesús a les mans. El pastor, prenent-lo, es va adonar que havia rebut el que no es mereixia, que tenia entre els braços el regal més gran de la història. Es va mirar les mans, i aquelles mans que sempre li semblaven buides s'havien convertit en el bressol de Déu. Es va sentir estimat i, superant la vergonya, va començar a mostrar Jesús als altres, perquè no podia quedar-se només per a ell el regal dels regals»^[1].

«SI LES TEVES MANS et semblen buides, si veus el teu cor pobre en amor, aquesta nit és per a tu. *S'ha manifestat la gràcia de Déu* per resplendir a la teva vida. Acull-la i brillarà en tu la llum del Nadal»^[2].
Més enllà de la percepció personal que tinguem sobre els fruits de la nostra lluita i del nostre apostolat, sabem que en realitat les nostres mans no estan buides. Sant Josepmaria ens suggeria presentar-nos a Betlem amb una cosa molt preuada: «En aquella freda solitud, amb la seva Mare i Sant Josep, allò que Jesús vol, allò que li donarà calor, és el nostre cor»^[3].

Potser estaríem més tranquils si haguéssim arribat a aquest moment amb les mans plenes de bones obres, de santedat, d'afecte a tots els que tenim al voltant. Però sovint la realitat no arriba als nostres desitjos;

pot ser que a la nostra vida, plena de compromisos i gestions pendents, el temps hagi passat massa ràpid, sense que ens n'hàgim adonat massa. No importa: talment podem acostar-nos avui al portal i serem molt ben rebuts. Descobrirem que ens estaven esperant, que la Verge Maria i sant Josep s'alegren infinitament de tenir-nos-hi en aquest moment precis de la nostra història.

Ja és aquí la salvació. Ens separen unes quantes hores, però el goig comença a inundar-nos. Sant Bernat ens confirma en els nostres desitjos més ambiciosos: «Ara, per tant, la nostra pau no és promesa, sinó enviada; no és diferida, sinó concedida; no és profetitzada, sinó realitzada: el Pare ha enviat a la terra una cosa així com un sac ple de misericòrdia; un sac, diria, que es trencarà a la passió, perquè es vessi el preu del nostre rescat que conté; un sac que, si bé és petit, ja està

totalment ple. En efecte, un nen se'ns ha donat, però en aquest nen habita tota la plenitud de la divinitat»^[4].

LES PARAULES de Zacaries són la darrera profecia abans que es compleixi definitivament la nostra salvació. Déu s'ha commogut davant les tenebres en què vivim i ve a salvar-nos, no a jutjar si som dignes de rebre'l. Volem, de la mà d'aquest israelita just i piadós, assolir les profunditats de la intimitat divina: «Per l'amor entranyable del nostre Déu (...), ens visitarà un sol, que ve del cel» (*Lc 1, 78*). No hi ha manera més encesa de parlar.

Podríem perdre'ns aquest privilegi per una distracció, molt fàcil en aquestes hores finals: «Vivim en filosofies, en negocis i ocupacions que ens omplen totalment i des de les

quals el camí fins al pessebre és molt llarg. Déu ens ha d'impulsar contínuament i de moltes maneres, i donar-nos una mà perquè puguem sortir de l'embolic dels nostres pensaments i dels nostres compromisos, i així trobar el camí cap a Ell»^[5]. Recorrerem aquest últim tram de la mà de santa Maria, potser amb ella damunt el ruquet que la porta a Betlem.

Aquesta nit –utilitzant paraules de sant Joan Pau II– Déu «entra a la història. Se sotmet a la llei del fluir humà. Tanca el passat; amb Ell acaba el temps d'espera, és a dir, l'Antiga Aliança. Obre el futur: la Nova Aliança de la gràcia i de la reconciliació amb Déu. És el nou “Començament” del Temps Nou»^[6]. Acompanyem la Mare de Déu mentre prepara el portal: la palla, el pessebre, els bolquers... I hi posa tot l'afecte perquè el Nen no trobi a faltar res. Ens encanta prestar

aquests serveis i veure que, en cert sentit, tots dos ens han volgut necessitar.

[1] Francesc, Homilia, 24-XII-2019.

[2] Ibid.

[3] Sant Josepmaria, *En diàleg con el Señor*, “Rezar sin interrupción”, núm. 2.

[4] Sant Bernat, Sermó primer de l'Epifania, 1-2.

[5] Benet XVI, Homilia, 24-XII-2008.

[6] Sant Joan Pau II, Homilia, 1-I-1979.

opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-24-de-desembre/
(25/12/2025)